

XXXV. ÉVFOLYAM

1935.

SZEPTEMBER HÓ

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A legmélt. oltáriszentség imádása s szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Kiadja a BUDAPESTI ORSZÁGOS KÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő. Jelen példány 20 fillér. — Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: A mi nagy napunk. — *Eöri János*: A szentséges Vér. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Katolikus lelkiélet. — *Német István*: Élő örök-mécs. — *Központi*: Szeptemberi imaszándékunk. — *Romoda Ödön dr.*: — A megváltás ereklyéi. — *Krónika*.

Az esztergomi Oltáregylet jubileuma. Az esztergomi Oltáregylet f. é. jún. hó 29-én ünnepelte fennállásának 40 éves jubileumát. Az évforduló kiállítással egybekötött impozáns díszgyűlés keretében folyt le. A d. e. 11 óraker kezdődő díszgyűlésen a bíboros-hercegrímás is megjelent udvari papjainak, valamint a főkáptalan tagjainak kíséretében. Az Oltáregylet igazgatója üdvözölte a hercegrímást, néhány szóval méltatta az egyesület működését, felhívta a bíboros-primás és a megjelent vendégek figyelmét a kiállított tárgyra, melyek nem hiúságból állítottak közszemlére, hanem azért, hogy a szépmúltú egyesület rejtett, de imádságos szorgalmát hirdessék és buzdításul szolgáljanak a látogatóknak. A hercegrímás Őminenciája válaszolt és keresetlen szavakkal köszönte meg az Oltáregyesület tagjainak a sok áldozatos munkát, buzgóságot, imát, majd megszentelte és megáldotta a kiállított tár-

gyakat. Ezek után Horváth Sarolta egyesületi titkár olvasta fel jelentését, mely szerint az 1932. évben rendezett kiállítás óta 260 darabot osztott ki az Egyesület a különböző plébániáknak, kápolnáknak. 340 darabot javított, újított s jelen kiállítását 510 darabbal nyitotta meg. Magoss Margit pénztárnok jelentése szerint 3071.38 P volt a bevétel, a kiadás pedig 3070.20 P.

A hercegrímás ezután dr. Matyasóvszky Béláné alelnöknő vezetésével megtekintette a kiállított ruhákat és ismételt elismerését fejezte ki a látottak felett. Őminenciája a kiállítás után meglehangú levél kíséretében 300 P-t küldött az Egyesület vezetőségének a megkezdendő új munka céljaira.

A kiállítás júl. 4-ig volt nyitva és rendkívül sokan látogatták. Júl. 4-én délután az Oltáregylet vezetői a beérkezett kérvények szerint a kiállítás anyagát szétosztották.

Első segélyért...

Sokszor visszatetsző érzést kelt a hit kegyelmes labirintusában járattal szemlélőben a Krisztus által hagyatékul hagyott kegyelmi eszközökhöz sűrűn folyamodó vissza-visszaesése. A kardfogásra képzett s harcrakész felszereléssel ellátott katona még nem biztosíték, még nem hős!... De idővel azzá válhat. Így a bűnbánó is!...

A hosszú-hosszú út vége felé ér el valaki, — de csak ha konok menetelő — arra a pontra, mikor már cselekedetének elsősorban a krisztusi szeretet és csak másodsorban lesz a személyes kapcsolat az inspirálója, irányítója. Mikor minden szó, minden tett, minden fáradalom mögött már a Mindenthatót érzékeli, és ez számára a gyönyörök állandó gyönyörévé válik, páncéllá, várrá melyet semmiféle alantas érzés át nem törhet, be nem vehet. Az ilyen ember már bőkezűsködik a szeretetben, mert a biztos úton biztosan jár. Én és a visszaesők hitben, testben még fiatalok vagyunk! Utban vagyunk az Úton, de még vissza-visszarévedezünk s ha elbotlunk, szelíd csökönységességgel loholunk Krisztushoz elsősegélyért!... *Olcsvay Géza.*

A mi nagy napunk.

Az őszi katolikus nagygyűléssel kapcsolatban, szeptember 30-án, az Örökimádásban fogunk ünnepélyes keretek között Te-Deumot tartani a «Quam singulari»* pápai dekrétum 25 éves jubileuma alkalmából. Az Örökimádás július—augusztusi száma vezércikkében méltatta e jubileumot, most pedig a mi nagy napunkat szeretnők méltatni vagy inkább annak méltó megülését és nagyvátételét szorgalmazni.

Szeptember 30-án reggel 9 órakor Magyarország bíboros hercegprímása fog ünnepélyesen bevonulni az Örökimádás templomba, hogy hálaadó szentmisét celebráljon és kiossza az egybegyűlteknél a legfölségesebb Oltárszentséget!

A gyermekek óriási serege fog ezt megelőzőleg, szeptember 29-én, Budapest minden templomában a szentáldozáshoz járulni, hogy «Krisztus és a gyermek» kapcsolatának azt a fönséges példáját nyújtsa, mely a szentáldozásban ölt testet és a gyermekkori élmények és reáhatások csodálatos erejével kísér, nemesít és érvényesül az emberben egész életen át.

A gyermekek tiszta, a szeretet közvetlen és keresetlen bizalmával Krisztust átölelő lelke minket is hív, bennünket is ahhoz az isteni Gyermekebaráthoz vonz, akit a boldog gyermekszívekben szintén boldognak látunk, akit talán már mi is a dekrétum szellemében növekedve, annyiszor vettünk magunkhoz és oly biztosan mondhatjuk el, hogy «Jézus az én életem», a szentségi Jézus volt az, akinek a barátsága megmentett a lelki hajótöréstől, energiát szállított, világított, buzdított, indított, velem volt, egyszóval az én életem élete volt és minden lelki eredményem magyarázata. Igen, a gyermekek Krisztust ölelő örömeiben úgy kell résztvennie a felnőtteknek, a családoknak, hogy ők is találkoznak — Krisztusban — ők is együttéreznek a gyermekek lelkével a szentségi Jézusban, akit a szentáldozásban velük együtt magukhoz vesznek.

* X. Pius pápának, a gyermekek korai és gyakori szentáldozásáról kiadott rendelete.

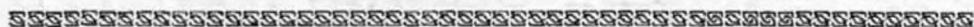
Rómában feledhetetlen szép nap volt augusztus 15-ike, melyen a bíboros vikárius felszólítására úgyszólván egész Róma megáldozott a «*Quam singulari*» pár nappal előbbi 25 éves jubileuma emlékére. Mi sem tehetünk szebbet, az Úr Jézus előtt kedvesebbet, mintha az összes családtagok a gyermekkel együtt a szentáldozáshoz járulunk. Először a legkisebb s utána sorra valamennyien. Milyen főséges látvány az, amikor az egész család szívébe fogadja az Úr Jézust! Jézust temeti el a lelkébe és ugyanabba az Úr Jézusba temetkezik valamennyinek a lelke. Egyé lesznek az egy Krisztusban!

Micsoda néma néphatározat lesz ez a pápai rendelet mellett! Mekkora bátorítás a még mindig vonakodó és aggódó kishitűség, a «pápánál-pápább» lenni akaró aggályossággal szemben! Milyen nagy lecke, milyen főséges emlék a gyermekeknek! Talán egész életükre áldásosan kiható élmény, sőt talán a szentségi Úr Jézussal az egész életre való eljegyzés napja leendő ez a közös szentáldozás.

Mi nem vagyunk megbízva a közös szentáldozás országos megrendezésével, de alázatosan kérünk minden plébániát — különösen is számítva arra, hogy e kérelmünknek az Oltáregyesület szócsöve lesz a plébános uraknál — zárdát, intézetet, vallásos egyesületeket, hogy a mi nagy napunkhoz hasonlóan, mindenütt legyen egy-egy ilyen bensőséges, lelken nagy nap, amely megerősíti az eucharisztikus táborot és új lelkeket hív a szentségi Jézus igazi, de természetfeletti eucharisztikus országába.

Budapesti és a vidékről a nagygyűlésre Budapestre sereglő eucharisztikus lelkek jöjjetek naggyá tenni a mi nagy napunkat (programja a 139. lapon), hogy azután magatokkal vigyétek annak a lángnak lobogását, amelyet jelenlétetekkel ti is tápláltatok és a szentségi Úr Jézus kívánsága szerint otthon, a ti plébániátokon is meggyujthassátok ugyanazt! A legigazibb eucharisztikus kultusznak, a szentáldozásnak leszték apostolai és gyermekeitek boldogabb életének, szebb jövőjének előkészítői.

Mátrai Gyula dr.

A «**Jézusom Örömom**» eucharisztikus gyermeklapnak szeptember hó 1-ével új évfolyama indult. Havonta megjelenő, kedves elbeszélésekkel, tanításokkal, képekkel, szórakoztató rejtvényekkel, játékokkal a gyermekeket a szentségi Jézussal akarja közeli kapcsolathoz hozni és őket a legfőbbésséges Oltáriszentség kegyelem-özönében nevelni. Rendeljük meg gyermekeinknek, illetve ajánljuk gyermekes családoknak. A lap egyes példányban előfizetve 1 P 50 fillér, 50 példánytól kezdve 1 P 20 fillér. Kiadója a Központi Oltáregyesület Budapest, IX. Üllői-út 77. Aki tíz előfizetést szerez és az előfizetési díjat beküldi, egy évig ingyen kapja a «Jézusom Örömom»-ot.

A szentséges Vér

(Ünnepe július 1-én, Szentatyánk XI. Pius pápa megváltásunk XIX. század évfordulója alkalmával e napot elsőrangú nagy ünnepé tette.)

«*Jertek, egyétek kenyeremet, igyátok boromat, melyet nektek elegyítetem.*» (Péld. 9, 5.) Ezekkel a szavakkal hívogat bennünket az Úr az üdvösség lakomájához, amelyen drága ételt és italt szolgál föl nekünk: saját testét és vérét, azt a szentséges vért, melyet érettünk ontott a keresztfán.

I. 1. «Drágalátos ez a vér, mert **szüzi az eredete**: a «szép szeretet anyjától» való, aki méltán beszélhet így: «*Én mint a szőlőtő az illat gyönyörűségét termettem és virágaimból díszes és becses gyümölcs lett.*» (Jéz. Sir. 24, 23.) A Boldogságos Szűznek, mint szőlőtőnek gyümölcse a szőlőfürt s a belőle sajtolt bor: Krisztus teste s vére. A szőlőtő virágából származó nemes bor tehát Krisztusnak a Szűztől vett drága vére. Nagyban hozzájárul e vér nemességéhez és becséhez, hogy szüzi virágtól veszi eredetét, nem mint a többi: megrongált és bűnöstől.

2. «Drágalátos ez a vér azért is, mert **ártatlan** nemcsak eredetében, hanem lényegében is, mivoltában is. «*Az Igaznak lelkét mardossák és ártatlan vért kárhoztatnak.*» (Zsolt, 93, 21.) Minél ártatlanabb a vér, annál kedvesebb és drágább: «*Nem veszendő aranyon vagy ezüstön vagytok megváltva..., hanem a Krisztusnak, mint hiba nélkül való szeplőtelen báránynak drágalátos vérén.*» (Pét. I. 1, 18.)

3. «Drágalátos ez a vér legfőképen pedig azért, mert **Isten vére az.** «*Magamhoz foglaltam Izrael egész házát, mondja az Úr*» (Jer. 13, 11.) vagyis elválaszthatatlanul egyesítettem magammal az egész emberi természetet: a lelket, testet és vért. «*Mivel a gyermekek részesek a testben és vérben*» (Héber 2, 14.), hasonlóképen Krisztus maga is részes bennük, azaz a test és vér-ember üdvösségéért magára vette az emberi testet és vért s úgy egyesítette azt magával és úgy magasztalta föl, hogy valóban Isten testének és vérének mondható. «*A Szentlélek Isten anyaszentegyházának kormányzására rendelt benneteket, melyet saját vérével szerzett meg.*» (Ap. Csel. 20, 28.) Tehát Krisztus vére Isten vére s ezért annyira drága, hogy egyetlen cseppje többet ér, mint az egész világ.

II. Mért hetetlen értéke van e szent vérnek, mert váltságunk dija. S milyen váltságé!

Ijesztően nagy tartozásnak köteles törlesztése. A lehető legnagyobb adóssággal terhelte meg magát az első ember, mert eleget kellett tennie önmagáért és az egész emberi nemért, vissza kellett fizetnie, amit elrabolt, helyrehozni, amit elrontott akkor, mikor a tilos gyümölcsből evett. Ezért minden utódával együtt a pokol börtönébe kellett volna jutnia s ott maradnia, míg meg nem fizeti minden adósságát, míg áldozata elegendő nem lesz.

Az igazság ugyanis azt követeli, hogy az elégtétel megfelelő legyen a bűn nagyságának és a megsértett felség méltóságának. Kisebb vétekért kisebb elégtétel jár, nagyobbért nagyobb, a legnagyobbért legnagyobb. Ezért volt az ószövetségi törvényben is az a rendelkezés, hogy a különféle törvénytársításokért valamiféle barmot kellett feláldozni: megölni és vérént ontani. Nagyobb bűnéért vagy egyszerű gyilkosságért azonban már magát a gyilkost kellett megölni és vérént ontani. *«Amely lélek tudatlanságból vétkezik s az Úr valamely parancsa ellen valamit tesz, bűnéért az Úrnak egy hiba nélküli borjút mutasson be»* (Len. 4, 2.), vagy pedig egy bárányt vagy efféléit: ölje meg és ontsa vérént. *«Majd minden tisztulás vér által történik a törvény szerint és vérontás nélkül nincs bocsánat.»* (Héber 9, 22.) A gyilkosra vonatkozólag pedig így hangzott a törvény: *«Aki embervért ont, ontassék annak vére, mert az ember Isten képére alkotott.»* (Gen. 9, 6.) *«Más módon meg nem tisztulhat, csak annak vérével, aki más vérént ontotta.»* (Num. 35, 33.) Ezekből tehát az következik, hogy az első ember annyi gyilkosságáért — meggyilkolt minden embert, mert miatta valamennyien meghalnak — és a végtelen Teremtőnek ezáltal megsértett felségéért oly értékes áldozatot kellett Istennek bemutatni, megölni és vérént ontani, amely legalább is annyit ér, mint az összes meggyilkolt emberek együttvéve. De mivel ilyen az egész teremtésben nem volt található, ekkora adósságnak megfizetésére s az emberi nemnek a pokoltól való megmentésére, az Isten Fiának kellett minden teremtménynél többet erő emberré lennie, az ember bűnéért meggyilkolva meghalnia és vérenek ömlenie. *«A halál kezéből megszabadítom őket, a haláltól megváltom őket»* (Oz. 13, 14.) vérem árán. (Haláltól = az örök halálbüntetésétől és tartozásától.) Szent Bernát szerint *«az Isten Fiának kellett meggyilkolva meghalnia, hogy drágalátos vérenek balzsama meggyógyítsa sebeinket. Vedd észre, keresztény lélek, mily súlyosak ezek a sebek, melyekért az Úr Jézus Krisztusnak kellett sebeiben elvérezve meghalnia; ha nem volnának halálosak egészen az örök halálig, az Isten Fia sohasem halna meg értük.»*

III. Váltásunknak e nagy díját a **szereket fizette meg.** *«Hárman vannak, kik bizonyoságot tesznek a földön: a Lélek, a víz és a vér.»* (Ján. I. 5, 8.) A lélek, melyet testéből lehelt ki; a víz, mely oldalából folyt; a vér, mely szívéből ömlött ki: a legnagyobb szeretetnek tanubizonyosságai. *«Az Úrnál irgalmasság van s bőséges nála a megváltás.»* (Zsolt. 129, 7.) *«Valóban bőséges a megváltás Krisztus által — mondja szent Bernát —, mert vérenek patakját testének öt nyílásán át bőségesen ontotta, bár az emberiség megváltására annak egyetlen cseppje is elegendő lett volna: azonban bőven adta, hogy az áldozat nagysága révén nyilvánvalóvá legyen szeretetének izzó tüze. Hogy megmutassa: mennyire szeret, nem másképen, hanem meghalva érted, akart a haláltól megszabadítani.»* Szent Ágoston pedig így sóhajt fel:

«Ó Ielkem, mily drága vagy ! Nem aranyon és kincseken vagy megváltva, hanem a szeplőtelen Bárány vérén. Esmélj rá : mit érsz ; gondold meg : mit fizettek érted. Ne add magadat a romlásra, te, akiért Krisztus vérét ontotta.»

IV. És mily nagy elveszett javunk, amit e váltságdíj árán visszakaptunk !

1. Szabadságunkat az ördög szolgasága alól : «*Megváltotta Isten Jákobot és megszabadította őt a hatalmasabbnak kezéből*» (Jer. 30.) Krisztus vére árán. «*Ha a Fiú megszabadított benneteket, valóban szabadok vagytok.*» (Ján. 8, 36.) «*Megváltotta őket az ellenség kezéből.*» (Zsolt 105, 10.) «*Áldott legyen az Úr, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét.*» (Luk. 1, 68.)

2. E váltság beléptidjünk a menyországba. «*Tulajdon maga vérevel ment be egyszersmindenkorra a szentélybe, miután az örök váltságot megszerezte*»; (Héb. 9, 12.) «*bizalmunk van tehát, atyámfiai, bemenni a szentélybe Krisztus vére által.*» (U. o. 10, 19.) Szent Jeromos szerint «*Krisztus vére a paradicsom kulcsa. Az ég ugyanis, mely oly sokáig zárva volt, az Úr kinszenvedésekor vére hullására, mint megfizetett díj árán, újra megnyílt.*» «*Egy a vitézek közül lándzsával megnyitá oldalát s legott vér és víz jött ki.*» (Ján. 19, 34.) Szándékosan és találóan mondja az evangelista : megnyitá ; s nem azt, hogy : átveré vagy megsebesíté. «*Megnyitá*» — mintegy kitarult az élet kapuja s azon át kiáradtak az Egyház szentségei, amik nélkül lehetetlen bejutni az örök életre. A szent vér a bűnök bocsánatára ömlött, a víz pedig mint az ujjászületés fürdője. Az emberi nemnek ugyanis, mely a bűnadósság és rútsága miatt ki volt zárva a mennyei paradicsomból, hogy oda visszatérhessen, szüksége volt arra, hogy Krisztus vére árán egyrészt adósságától megszabaduljon, másrészt, hogy a keresztség vizében szennyétől megtisztuljon.

3. E váltság végül Isten fiainak örökségét jelenti. «*Ha atyádfia elszegényedvén, eladja birtokocskáját és rokona akarja azt, megválthatja, amit amaz eladott.*» (Lev. 25, 25.) Ezt cselekedte Krisztus vérenek árán. A régi törvény szerint a hazájukból elűzött gyilkosok csak a főpap halála után térhettek vissza, hasonlóképp mi is csak Krisztusnak, a főpapnak halála után juthatunk ismét az elveszett mennyországba. «*Visszahozom őket, kit-kit a saját örökségébe.*» (Jer. 12, 15.) «*Ha hív szolgád van, legyen neked, mint a te leked, mint atyádfiával, úgy bánj vele, mert tulajdon véreddel szerzeded őt*» (Jéz. Sir. 33, 31.), azaz mivel örökségedet, amihez ő nem juthatott hozzá, a vér jussán szerzed meg, mintegy az ő számára is, azért úgy bánj vele, mint atyádfiával : oszd meg vele örökségedet. Krisztus megosztotta velünk. Az első szerencsés hív szolga a jobblator volt, aki a kereszten így kiáltott hozzá : «*Uram, emlékezzél meg rólam !*» Krisztus így válaszolt neki : «*Bizony mondom neked, még ma velem lesz a paradicsomban.*» (Luk. 23, 42—43.)

Aquinói szent Tamás után : E. J.

Katolikus lelkület.

DAPJAINKBAN sokat írnak és szónokolnak a katolikus öntudatról és a katolikus lelkületről. Teszik pedig ezt azért, mert jól tudják, hogy e két fontos tényező nélkül sem az egyén, sem a család, sem a társadalom nem lehet igazán katolikus. Sajnos, az Egyháznak sok méltatlan tagja van, akikben nincs meg a katolikus öntudat s lelkület. Még oltáregyleti tagok is akadnak kellő katolikus öntudat és katolikus lelkület nélkül. Ezek azonban kevésbé tökéletes oltáregyleti tagok. Akik szívvel-lélekkel oltáregyleti tagok, katolikus életünk e két fontos tényezőjét sohasem nélkülözik.

A katolikus öntudat ontológiailag, lénytanilag értelmünk az a működése, mellyel visszatérünk a már megismert tárgyra, pl. a már megismert énkre és nem egyéb, mint ugyanannak a megismert tárgynak, megismert ének újra átgondolása. Pszichológiailag, lélektanilag az öntudat értelmünk azon működése, amellyel magának értelmünknek tevékenységére, működésére térünk vissza és azt összevontnak, jelenlevőnek és sajátunknak ismerjük. Katolikus öntudatom tehát akkor van, hogyha magamról csakugyan tudom, hogy katolikus vagyok és épp azért azt is tudom, hogy katolikus módon kell gondolkodnom, éreznem, beszélnem, cselekednem és élnem. Ha csak katolikus öntudatom van, az nekem még nem elég örök üdvösségem elnyerésére. Arra kell törekednem, hogy katolikus lelkületem is legyen. Lehet katolikus öntudatom katolikus lelkület nélkül, de katolikus lelkületem katolikus öntudat nélkül nem lehet. A fontosabb nem az öntudat, (az én tudata), hanem a lelkület.

Katolikus lelkület alatt értjük lelkünknek és szívünknek azt az állandó minőségét, állandó készségét, melynek alapján azt gondoljuk, érezzük, beszéljük és cselekszük, amit katolikus Egyházunk gondol, érez, beszél és cselekszik. Jézus Krisztus és az Egyház élete, gondolatérzés világa, működése egyúttal a mi életünk, gondolatérzésvilágunk, működésünk. A katolikus lelkület lelkünk diadalmas, legyőzhetetlen világnézete, világérzete, helyes életirányzata, állandó boldog állapota, amelyben ugyanazt gondoljuk, akarjuk, érezzük, kívánjuk, cselekedjük, amit Jézus Krisztus és az Egyház gondol, tanít és cselekszik. Krisztus és az Egyház gondolat- és érzésvilága, a mi gondolat- és érzésvilágunk. Ha mi is azt szeretjük, akarjuk és cselekedjük, amit Jézus és az Egyház szeret, akar és cselekszik, akkor megvan bennünk a katolikus lelkület. Minél szorosabban csatlakozunk Krisztushoz és az Egyházhhoz, minél pontosabban követjük Jézus és az Egyház tanítását és parancsait, annál mélyebben és szebben fejlődik ki bennünk e bámulatos lelkület. Együtt érezni, együtt gondolni, együtt cselekedni Krisztussal és az Egyházzal, leghízbiztosabb jele a katolikus lelkületnek.

Akinek tehát megvan a katolikus lelkülete, az minden körülmények — jó és balszerencse — között katolikusán gondolkodik, érez, beszél, él és cselekszik. Mindenben a katolikus felfogást vallja és az szerint él és cselekszik. Katolikusán gondolkodni, akarni, élni és cselekedni: ez a katolikus lelkület. Lelkünknek, szívünknek a katolikus életre, a katolikus cselekvésre való állandó készségéből áll a katolikus lelkület. Néhány példa világítsa meg a kérdést.

Szent Kolumbán († 615) a németországi Bregenz környékén prédikált. Egyszer az alemannok közé jutott, akik éppen áldozati lakomát ültek pogány istenüknek, Wodannak tiszteletére. Sörrel telt Wodan-hordó volt a közepén. Ez a részegítő ital hozzátartozott áldozati cselekményükhöz. A marcona alakok gyűlölettől égő szemmel nézték a közéjük toppanó szentet, némelyek harci szekercéjükhöz kaptak. Kolumbán nem vesztette el lélekjelenlétét: nyugodt méltósággal az áldozati Wodan-hordóhoz lépett, rálehelte annak részegítő tartalmára és a hordó abroncsai abban a pillanatban lepattantak, az ital szétfolyt. Azután prédikálni kezdett nekik az örökélet vizéről, az Evangéliumról. Sokan megtértek. (Szücs: Példatár.) Miért prédikálta szent Kolumbán az *anyagias* lelkületű pogányoknak az Evangéliumot? Mert szívében a katolikus lelkület égett.

Pente Mihály 52 éves naszályi (Komárom vm.) földműves 1924 június 21-én délután többedmagával kaszált a Füzítő mellett levő Prépost-szigeten, amikor távoli mennydörgés zivatar közeledtét jelezte. Erre Pente nagy káromkodások közt kifakadt Isten ellen, hogy «már megint veszekedik» és elrontja munkáját. Társai rászóltak, de Pente a figyelmeztetésre még inkább megdühödött, kaszájával az ég felé fenyegetett, hogy jöjjön le az Isten, ő elvágja a nyakát. Ebben a pillanatban iszonyú csattanás hallatszott: villám sujtott le és Pente holtan terült el a földön. A szája és nyelve egészen megfeketedett. A többieknek az ijedtségen kívül semmi bajuk sem történt. (Szücs: Példatár.) A földműves az intés ellenére is, miért mert káromkodni? Mert nem volt katolikus lelkülete. Társai miért szóltak rá, miért részesítették testvéri feddésben? Mert volt katolikus lelkületük.

Báró Wesselényi Miklós 1821 október 10-én meglátogatta Wienben gróf Széchenyi Istvánt. Ennek új lakása még nem volt rendben, azért deákosan egy szobában húzódott meg a két ismerős. Közeledvén a lefekvés órája, a katolikus Széchenyi némi zavarba jött református vendége előtt s kérte, hogy ne botránkozzék rajta, ha őt letérdelve, esti imáját végezni látja: ezt ő már így szokta. Wesselényi legkevésbé sem botránkozott meg ezen, sőt megállapították, hogy imádkozni igenis kell, gyakran, áhítattal, mégpedig akkor, amikor még ifjú erőben és egészségben vagyunk. (Szücs: Példatár.) Széchenyit katolikus lelkülete képesítette arra, hogy

református vendége előtt is merte megvallani keresztvetéssel, letédeléssel, imádsággal felségesen szép szent katolikus hitünket. Az igazán katolikus lelkületű ember nem ismeri a gyávaságot.

Mikor van bennünk a katolikus lelkület? Akkor, amikor magánvéleményünk háttérbe helyezésével mindenkor készek vagyunk mindenben Krisztus menyasszonyának, az Egyháznak engedelmeskedni. Mikor a fülgyónást és a szentáldozást, főképp a gyakori szentáldozást helyeseljük, dicsérjük, gyakoroljuk. Mikor zenével, virágdisszel, imádságokkal és énekekkel istentiszteletet, a szentmishallgatást, az evangéliumi tanácsokat, a szentek segítségül hívását és tiszteletét, valamint az ereklyék tiszteletét, a keresztúti, májusi, Jézus Szíve, rózsafüzér ájtatosságot, búcsújárásokat, a feltámadási, úrnap, Jézus Szíve stb. körmeneteket, az Egyház parancsait, rendeleteit, szent szokásait, a szent hagyományait nem kritizáljuk, hanem dicsérjük, helyesnek hirdetjük és magunk is buzgóan gyakoroljuk. Mikor a pápát, Krisztus helytartóját, a megyéspüspököt, gyóntatót, plébánost, káplánt, szóval papjainkat mélységesen tiszteljük, Jézusért szeretjük, nekik Isten kedvéért engedelmeskedünk, őket a rágalmak s pletykák ellen megvédjük, értük imádkozunk. Mikor a hitetlen sajtó ellen harcolunk, csak katolikus ujságokra, folyóiratokra fizetünk elő, midőn katolikus hitünk minden igazságát elfogadjuk, a szegényeket Jézusért segítjük, a betegeket látogatjuk, Istenünk és Egyházunk minden törvényét, parancsát megtartjuk, ellenségeinket, hazánk ellenségeit is: Jézus szentséges Szíveért szeretjük, megjavulásukért imádkozunk, jöllehet ellenünk elkövetett szörnyű igazságtalanságukat, rettenetesen utáljuk stb. stb.

Legszebb, legmélyebb s legragyogóbb katolikus lelkületük itt a földön a szenteknek volt. El sem képzelhetjük, milyen kedves, milyen szép és tökéletes katolikus lelkület, katolikus érzület honolt szent Péter, szent Pál, szent Ágnes, Nagy szent Teréz, Kis szent Teréz, szent Imre, szent Alajos, szent István király, szent László király, magyarországi szent Erzsébet . . . szívében! Hiszen az ő lelkületük hasonlított legjobban Jézus Krisztus lelkületéhez.

Katolikus lelkületünket a szentek példájára, nekünk is az isteni Mester lábainál a legméltóságosabb Oltáriszentség gyakori vételével kell erősíteni, fejleszteni és tökéletesíteni. Az Eucharisztia a legbiztosabb és leghatásosabb orvosság a katolikus lelkület megerősítésére és megőrzésére. Sokat, sokat imádkozunk a szentségi Jézushoz a katolikus lelkület elnyeréséért. Rengeteg sok munka vár ránk a katolikus Akcióban ezen a téren. Sok imádsággal, rábeszéléssel, tanítással és főképp példával hassunk oda, hogy felebarátaink lelkében is minél szebb mértékben kialakuljon a katolikus lelkület, mert nélkülül nincs igazi katolikus élet.

Nagelreiter Alajos dr.

Élő örökmécs.

DRÁGA, jó Lélek! Arra kértél a minap, hogy hosszú levelet írjak, de arra nem gondoltál, van-e elég erőm és anyagom, hogy számodra hosszú levelet küldhessek. Eszembe jut, amit Morus Szent Tamás életében olvastam. Ha a jó apa távol volt, naponkint kapott egy-egy kedves levelet Erzsébet nevű leányától. Egyik nap elmaradt a levél s a következőben azzal mentegette magát a jó gyermek, hogy nem volt semmi írivalója. Mire az édesapa azt válaszolta, hogy máskor még a semmiről is csak írjon és csevegjen neki, mert az is öröm számára, ha lelkének egy része a semmiről cseveg vele. Ez bátorít fel engem is, hogy a Te jó lelked sem kíván súlyos, mély tartalmat, vagy érdekes eseményeket tőlem, hanem megelégszik a legegyszerűbb gondolatokkal, melyeket egy lélek a másikkal szeretetben mondhat.

Amint tudod, pilisi remeteségemnek nincsen eseménye, ami van, az az otthon levegője: a csend és béke. Ezt inkább élni lehet, mint leílni. Azért olvasmányaimból közlök valamit. A lélek világa úgyis jobban leköti figyelmedet, mint a külső események sorozata.

Hónapok óta jóformán csak egy könyvet olvastam. Mikor a végére értem, újra elkezdtem, aztán egyes részeit újból és újból átéltem: A híres írónak, René Bazinnak «A Szahara szíve» című munkájáról van szó. A könyv nagyon szép életrajz vagy inkább lélekrajz. Egy remetéről szól, aki kereste a nagy csendet, a nagy magányt, mert szomjazta Istent. Megtalálta mindkettőt az Eucharisztiaiban. Mint élő örökmécs égett és virrasztott a szentségi Jézus előtt, míg egy kegyetlen vihar ki nem oltotta nemes életét itt a földön. Erről az élő örökmécsről mesélek neked, míg Te az élet gondjai közt egy kissé megpihensz.

A könyv hőse előkelő francia család sarja. Családi hagyományok szerint katonának készül és az afrikai gyarmatokba kerül. Hitét hamar elveszti, de gyermekkori vallásos emlékei ott szunnyadnak lelke mélyén. Rakoncátlan, fegyelmezetlen természete miatt meg kell válnia a katonalelettől, mire aztán nagyobb utakat tesz Afrikában. Hosszú útjain kénytelen látni, hogy környezetében mindenki imádkozik, csak ő nem. Imádkozik a mohamedán, imádkozik a zsidó, imádkozik a pogány, csak ő nem tud imádkozni, mert kevély és mert nincs hite. Ez a tapasztalat nyugtalanná teszi. Ó, áldott nyugtalan! Kétségtelen jele annak az isteni kegyelemnek, mely az eltévedt lelkeket is nyomon követi, hogy visszavezesse őket a helyes útra. Ez a nyugtalan, vergődő lélek sokat olvas, főleg a pogány bölcseseket bujja, tőlük akarja megtudni az igazat. Krisztus tanításától fél, az Evangéliumtól húzódik, mert az isteni szó áldozatot vár tőle, azért kapkod az emberi okosság után. Persze hiába. Már-már

belenyugszik, hogy az ember az igazságot nem ismerheti meg, hát éljen csak kedve szerint. Hazatérve azonban rokoni környezetének hívő életmódja kizökkentti ebből a sajnálatosan téves felfogásból. Látnia kell, hogy körülötte sok férfi és nő magas műveltséggel izig-vérig katolikus módon él és boldog szent hitében, míg az ő lelki világa csupa kérdőjel és boldogtalan nyugtalanság. Szabad-e hát tovább is kételkednie! Szabad-e még ellenállnia a kegyelem szavának, mely az elhagyott édes otthonba hívogatja! Lelki tépelődései között felkeresi házibarátjukat, egy szentéletű papot s leroskadva kéri, segítse vissza könnyelműen elvesztett s annyiszor visszasírt hitéhez. A tapasztalt lelkiatya csak annyit mond neki: gyónja meg vétkeiket és hinni fog. A vergődő lélek azonban fázik a hidegzuhanytól és menekülni akar, de az isteni kegyelem fogva tartja. Életgyónást végez s mint hívő ember kel fel, hogy boldogan egyesüljön Urával Istenével a második első szentáldozásban. A tékozló fiú hazatért, hogy mindvégig otthon maradjon és ennek az atyai háznak boldogságát élvezhesse, ahogy egy lélek azt itt a földön élvezni bírja.

Ha most ennek a hazatért életnek fonalát tovább fűzöm, akkor három gondolat köré gombolyíthatom azt. Az első a magány szeretete: A mi fiatal barátunk szomjazza az Istent, azért keresi a magányt. Teher neki a zajos világ, azért elhagyja. Még szerettei köréből is kibontakozik, hogy egészen szabad legyen az útja felfelé. Szomorú tapasztalatokból tudja, hogy az élet zajában hamar elveszti a lélek halló érzékét, mellyel felfigyel Isten hívó szavára, mely csupán a csendben hallatszik, mint erdők mélyén a levelek susogása és a szellő suhanása. Trappista szerzetes lesz, hogy tanuljon hallgatni és mégtöbbet hallani. Aki sokat hallgat, az sokat hall. A nagy csendnek szava van. A szerzetházak csendes, silentiumos folyosói, cellái teli-stele vannak az Isten atyai hangjának erejével és melegével. Mi más az evangélium élete, lüktetése, muzsikája, hogy csobog benne az élet vize, ha valaki csendben tud ülni a kegyelmi partokon, csendben tud virrasztani az örökkévalóság küszöbén és úgy hallani. — A magány egyben az igénytelenség iskolája is. Aki rátalál a jó Isten gazdagságára, az nagyon keveset kíván magának ebből a világból. A mi kis trappistáknak annyira kenyere lesz a szegénység és lemondás, hogy még a szegény szerzetesi életet is gazdagnak találja. Még szegényebb akar lenni, azért felsőbb engedéllyel remeteéletre szánja magát és a Szentföldre, Nazarethbe megy, hogy az Úr Jézus harmincéves elrejtett életét kövesse. Egy zárda kapuján kap a koldusok közt koldusi ebédet, ezen él. Éjjeli szállása egy szerszámkamra a zárda mellett, azt is csak pár órára kívánja. Nappala a templom, hol órák hosszat mozdulatlanul imádkozik, Istenbe merülten az égiekkel társalog. Ki tudná ennek a felfokozott imaszeregetnek kegyelmi útját leírni! Hogy mélyedt ez a szomjas lélek Nazareth-

nek evangéliumos levegőjébe! Hogy éledt újra lelkében a Szentcsaládnak minden édes titka a hely szentségének és az ima ihletének hatása alatt! Minő beszédes volt az Evangélium minden mondata arról az Úr Jézusról, aki egykor ezeket az utakat taposta, aki ifjúságának örömeivel és áldozatával megszentelt itt minden rögöt és szegletet, aki az oltáron most vele időzik és vele együtt újra átéli a multat. Megértjük, ha a mi kis remeténk oly boldog volt, hogy szinte félt a boldogságtól, melyre magát méltatlannak tartotta s azért, mint a költöző madár, más vidékre vágyott, ahol több áldozat lesz az élete, ahol még a koldusi ebéd is hiányzik majd részére.

Német István.

(Folytatása következik.)

Szeptemberi imaszándékunk:

A gyakori szentáldozás terjedése.

Nem lehet a legméltóságosabb Oltáriszentséget tökéletesebben tisztelni, mint a tiszta szívvel végzett szent áldozással. Ez az Úr Jézus végrendelete a legfölségesebb Oltáriszentségről: *«Vegyétek és egyétek!»*

Bármilyen természetes, hogy imádságos hódolattal borulunk le a Szentségben közöttünk élő Úr Jézus előtt, mégis több ennél a jó szentáldozás. Jobban megfelel a kenyérszínalattiságnak; jobban megfelel az Úr Jézus ama kívánságának, hogy Ő bennünk akar élni, velünk akar egyesülni; azt akarja, hogy mint a szőlővessző a szőlőtőből, a mi életmegnyilvánulásaink is a Vele való kapcsolatból fakadjanak, másszóval Ő érvényesülhessen életünkben. Kegyelmi ereje, példája, irányítása mintegy rajtunk keresztül tükrözzék Őt bele a világba. Krisztus az Isten legnagyobb küldöttje, a próféták prófétája, rajtunk keresztül is mindig missziót akar teljesíteni.

A gyakori áldozás a leghatásosabban segít megvalósítani az Úr Jézus lelkek életét óhajító kívánságát és az áldozó lelkében már beteljesülése ennek a krisztusi váagnak. Kedves oltáregyesületi tagok, végezzük igen buzgón az előírt havi szentáldozást. De ne elégedjünk meg ezzel! Menjünk tovább a legtökéletesebb eucharisztikus kultusz útján. Az egy gyónás után áldozunk mindennap, mindaddig, míg halálos büntől mentes lelkiállapotunk megengedi. Ez a gyakorlat a legjobb imádság az Isten trónja előtt a gyakori szentáldozásért, de a legjobb prédikáció is, mert a jó példánál nincsen hatásosabb eszköz valaminek terjesztésére.

Rómában aug. 15-én minden templomban közös szentáldozással ünnepelték meg X. Pius pápának a gyermekek korai és gyakori szentáldozásáról szóló dekrétumának 25 éves jubileumát, nálunk az Örökimáds-templomban szept. 30-án lesz ez az Úr Szíve szerinti ünnepnap, amelyhez méltó előkészület lesz a szeptemberi imaszándéknak a hónap folyamán végzett sok buzgó szentáldozással való felkarolása.

Az idén az országos katolikus nagygyűléssel kapcsolatban nem tartunk formális gyűlést a központi templomunkban (Budapest, Üllői-út 75—77.), hanem szept. 30-án *Őminenciája* pontifikálja az ünnepélyes hálaadó szentmisét a gyermekek szentáldozási dekrétumának 25 éves jubileuma alkalmából, míg a szentbeszédet ugyanakkor dr. móri *Glattfelder Gyula* csanádi püspök mondja. Este 9—10 óráig hálaadó szentóra lesz.

* * *

Az oltáregyesület tagjai szeptemberben a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: szept. 5., 6., 8., egy tetszésszerinti napon, a havi közös szentáldozás és oltáregyleti szentbeszédén való szésvétel napján; egyszer a hónapban mindazok, kik heti 6 órát dolgoznak, a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok templomai javára és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kísérik.

A megváltás ereklyéi.

A velencei Szent Márk-templom ereklyéi.

A Szent Márkról nevezett székesegyház mellékkápolnája a keleti egyháznak legdrágább művészeti emlékeit őrzi. Azonkívül több értékes mű szerepel itt, mint a hellén-alexandriai, az irani és arab művészeti irányok alkotásai. A látogató csodálkozva szemléli a kincseket és alig tudja felbecsülni azok értékét. A velencei kereskedők utazásaik alatt vásárolták meg Keleten e kincseket, de igen sokat szereztek meg a keresztes háborúk idejében. Az 1204. évben Enrico Dandolo doge Konstantinápolyból egy ereklyét kapott, amely ott régóta igen nagy tiszteletnek örvendett. Az ereklyetartó gyapjuszálakat tartalmaz, amely a hagyomány szerint az Úr Jézus vérével van átitatva. A kerek ereklyetartó hegyi kristályból készült és arany meg zománc dísz ékesíti. Az ereklyét minden nagyböjt negyedik péntekjén és május 3-án a hívek tiszteletére kiállítják.

Egy másik kristályból készült ereklyetartóban, amely igen szép arab művészeti alkotás, talpzata azonban velencei munka, néhány csepp alvadt vér látható. A hagyomány szerint 320-ban, Beirutban fanatikus zsidók Krisztus keresztségét késsel szurkálták s ebből folyott ki az itt örökött vér.

Jézus szent keresztségének egy szilánkját tartalmazza egy ereklyetartó, amelyet Mária bizánci császárnő adományozott a templomnak. Egy másik ereklyetartóban a szent keresztnak azon szilánkjai vannak elhelyezve, amelyet Irene császárnő Dukának adományozott. Ismét egy másik ereklyetartó II. Henrik kelet-római császár (1206—1216) korából került ide, mely ugyancsak a szent kereszt fájából tartalmaz egy kis darabot. Ez a művészeti ereklyetartó Gerhard mester munkája. Más kiváló ereklye még egy szög az Úr Jézus keresztségéből, néhány tövis, az ostromozási oszlop egy darabja és

az Úr Jézus biborpalástjának maradványa. Mielőtt elhagyná valaki a bazilikát, nem mulasztja el felkeresni Szent Márk evangélista sírját, aki Popies presbyter feljegyzése szerint Szent Péter apostol tanítványa volt. Holtteste Alexandriában nyugodott; a IX. században Velencében helyezték el a róla elnevezett székesegyházban.

Dr. Romoda Ödön.

(Folytatása következik.)

Szept. 8-án a Mária Reparatrix társulat ünnepe lesz az Örökimádás-templomban. A társulati tagok az oltáregyletiekkel együtt résztvesznek a 8 órás elmélkedésen és az azt követő közös szentáldozásos szentmisén. Akik tehetik, a nap folyamán egy imádási órát vállalnak, amelyet a Szent Szűzzel való benső egyesülésben töltenek el. Délután 5 óra 15 perckor szentbeszédet mond *dr. Mátrai Gyula* társulati igazgató, amely után ünnepélyes litánia és szentségi áldás fejezi be a napot.

Szept. 30-a eucharisztikus ünnepünk. Az országos katolikus nagygyűlés alkalmával az idén egy napot az új eucharisztikus életet elindító híres pápai rendelet a «*Quam singulari*» 25 éves jubileumának szentelünk. Sok vitatkozást és kételyt szüntetett meg ez a dekrétum, amikor kimondotta, hogy áldoznia minden gyermeknek lehet, aki a Szentostyát meg tudja különböztetni a közönséges kenyértől (így már 4 éves gyermekek is áldozhattak) és

ajánlja a gyermekeknek is a gyakori, sőt mindennapi szentáldozást. Méltán ünnepeljük ezt a 25 éves jubileumot, mert a mostani derék katolikus vezetőink között sok nagy érték van, melyet az ifjúság között e dekrétum nyomán támadt eucharisztikus élet indított el és növesztett naggyá.

Az Örökimádás-templomban e napon *dr. Serédi Jusztinián*, Magyarország bíboros hercegprímása pontifikálja a hálaadó szentmisét, és *dr. móri Glattfelder Gyula* csanádi püspök mondja — evangélium után — a szentbeszédet. A szentmise alatt közös szentáldozás Öeminenciája és a püspök úr Öexellenciája kezéből. Minden jelenlevő megáldozik. A szentmise után «*Te Deum*». Egész nap hálaadó szentségimádás, melyet este 9—10 tartandó szentóra ájtatosság fejez be. A szentóra vezetője *dr. Mátrai Gyula* közp. igazgató; az áldást pedig a szentóra végén *dr. Rotta Angelo* pápai nuncius, c. érsek adja. Az oltáregyesület

tagjait, kik a nagygyűlés alkalmával Budapesten lesznek és a budapesti fiókkoltáregyesületeket szeretettel meghívjuk ezen eucharisztikus napunk programjában való részvételre.

Nagy adomány a neszmélyi kápolnára. Érdekes, hogy a zárdánknak az egész világra kiterjedő kapcsolatai révén Lavalba (Franciaország) is eljutott a neszmélyi kis zárdakápolna híre. Ott élt ugyanis az oltáregyesület volt társelnökne-jének, Mária Damascéna anyának szentéletű öreg édesapja, *Lonfier Gyula* ügyvéd. Ő, amikor gyermekeitől (közülük kettő reparatrix mater) megtudta, hogy a neszmélyi kápolna adományokból épül, 2000 frankot akart küldeni, de megakadályozta ebben őt a nyáron júl. 8-án bekövetkezett halála. Gyermekei ismerve édesapjuk szándékát — nemcsak a 2000 frankot küldötték meg, hanem úgy kiegészítették, hogy a kb. 500 P-t kitevő 2000 frank helyett 1000 P jutott a kápolnának. Nagy lépéssel vitt ez előre a gondjainktól való szabadulás útján. Az oltáregyesület tagjainak imáiba ajánljuk a boldogult jötevő † L. Gyula lelkét, akiért dr. Mátrai, amint a halál híret vette, egy szentmise kilencedet (éppen Neszmélyen tartózkodott vakáción) ajánlott föl érte a neszmélyi «Kis Örökimádás» oltárán, hogy onnét kapja a jötevő lelke a legnagyobb segítséget, ahová az ő segítése is Isten dicsőségét szolgáló enyhületet hozott. Gyermekei

kívánsága szerint ez összeg egy részéből a kápolna szentségkítéleti trónját fogjuk megcsináltatni. A szentségi Úr Jézus, amikor ezen a trónon helyet foglal, mindannyiszor az örökkévalóság választottjainak boldogságát sugározza a megboldogult Lonfier Gyula lelkébe.

*

A kisebb adományokról a jövő számunkban!

*

Zászlószentelés a Pongrácz-úton. Péterfi helyiigazgató úr írja: Örömmel jelentem, hogy a Pongrácz-úti Oltáregyesületnek régi vágya teljesült. Elkészült egyesületi zászlónk, a Jó Pásztor apácák intézetének remeke és május 30-án dr. Saly László győri apátkanonok ünnepélyesen megszentelte.

Harangzúgás között, fehérruhás leánykák és égő gyertyát tartó oltáregyleti tagok kíséretében vittük az új zászlót a templomba, ahol felejthetetlenül szép és bensőséges szertartás folyt le. A boldogság könnyei csillogtak a tagok és a nagy számban összegyűlt hívők szemében.

A templomi ünnepség után szeretetvendégségre jöttek össze a tagok és sokáig igazi oltáregyleti szeltemben örültek egymásnak és a gyönyörű zászlónak, amely az Úr Jézus iránt való áldozatkészséget hirdeti és hivatva van vonzani a lelkeket az élet forrásához, a Tabernákulumhoz.

Der Mann in Holz címen érdekes könyv jelent meg a Benziger cégnél (Einsiedeln in der Schweiz) Michael Ottó tollából. Egy barokkstilű gyónatatószék köré, melynek igen érdekes története van s amellyel mi egy öreg plébános dolgozószobájában találkozunk, a legszebb gondolatok csoportosulnak. Minden közvetlenséggel és kedves bizalmassággal van elmondva s a legkülönbözőbb életproblémák megoldásánál lehet útmutató. Szívesen ajánljuk németül tudó olvasóinknak. Ára 3.80 M.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdaiért felelős: ifj. Kohl Ferenc.